

Lühinäidend

Kaneelilõhn

Mario Pulver

Tartus

Tegelased:

Nimetu, kolmekümnendates mees

Uurija, suvalises vanuses mees

Komissar, suvalises vanuses naine

Julia, kahekümnendates eluaastates naine

Tühi, ehk isegi mahajäetud maja või tööstushoone. Tagaseinas üks katkine aken. Määrduvad seinad. Põrandal on klaasikilde, pehkinud puitu, roostetanud metalli. Sein ääres on kulunud, paindunud metalltoole, katkine metalltünn, alkoholipudeleid. Kui valgus peale tuleb, näeb publik meest, kes sõrmitseb ühe seina pealt krohvi või värvi. Mees on kolmekümnendates eluaastates, tumedate lühikeste juustega, pika salliga, laitmatu ülikonna ja lipsuga. Kui ta räägib, siis pole aru saada, kas ta räägib omaette (väljamõeldud tegelastega) või publikuga. Mehe hääl on metalne, külm, kohati emotsioonitu. Ta on võib-olla psühhopaat, võib-olla sarimõrvar. Vajab sajabrotsendilist kontrolli oma maailma ning seal sisalduvate inimeste ja loomade üle.

NIMETU mõtlikult, kohati otsekui suurte raskustega: See oli sügisel. Ühel külmal, raskel sügisel, just siis, kui juba kergelt tüütama ja rammestama kippunud suvi andis teed suitsuvingusele kõdulõhnale ja üha kargematele õhtutele.

Puumajad, paplid ja kastanid. Sillutamata kõnniteed, kus kingad niisket liiva külge korjavad. Aimatav õdusus valgustatud akende taga, juba küdevad ahjud.

Ma olin terve suve jalutanud maha nagu mingis unes. Alles nüüd märkasin ma seda, millised olid need sajandivanused alleed, kus ma juunis või juulis olin mõtisklenud sedavõrd ilusaid mõtteid, mida suudab mõelda vaid inimene, kes on kas armunud või loomingulises ekstaasis. Kui neil kahel üldse mingit vahet on.

Ma ei kohanud teda kunagi, kõndisin vaid ta akende alt mööda. Ikka ja jälle, iga päev. Mõnikord ta oli kodus, siis nägin teda helendava aknaruudu peale joonistatud varjuna. Teinekord olid aknad

pimedad ja siis ma kujutasin ette, kuidas ta magab. Kuidas ta alasti, kuum keha lebab rahulikult kaltsuvaiba kõrval oleval madratsil ja tumedatest lappidest tekk kaardub ümber ta puusade, paitab teda. Tähekuma langeb läbi õhukese kardina otse ta suletud silmile. Ma seisin ta pimedas akna all ja aeg lihtsalt läks. Kuu tõusis ja langes ning ühel hetkel tuli hommikuvalgus ja ma kõndisin edasi. Ma isegi ei tea, kuidas kõlas tema hääl. Kuidas ta lõhnas. Ma ei tea, mida ma oleks tundnud, kui mu sõrmeotsad oleks silitanud tema nahka või juukseid. Ma ei puutunud teda. See polnud vajalik. Mitte keegi ei tohtinud teda puudutada.

Nimetu kõnnib natuke ringi, sõrmitseb dekoratsioone.

NIMETU: Tema nime ma ei ütle. Las see jääb mälestustes viimaseks puhtaks laiguks. *Mühatab naerda.* Te ilmselt loodate, et ma õhkaks: “Ta oli imeline naine” või “Te ei kujuta ette, kui kaunis ta oli”. Ei, nii ei ole võimalik sõnastada. Maailmas on naisi, emaseid ja nende seas on kindlasti ilusaid eksemplare, kelle sugutunnused on piisavad, välimus paljunemiseks adekvaatne ning kes täidavad laitmatult suguühetele eelnevaid ja järgnevaid rituaale. See tähendab, nad on naiste standardite järgi suurepärased olendid ja mul on nende üle hea meel. Ent neid ei tohi võrrelda selle inimesega, kellele ma pühendasin oma elu. Ta ei olnud lihtsalt naine, ta oli jumalik olend, jumalus, kellega seoses ei räägita sugutungist või kehavedelikest.

Ta ei teadnud minu olemasolust, sest ma hoolitsesin selle eest. Akna all seisin ma ainult hämaras või pimedas, tänavalaternatest nii kaugel kui võimalik. Ma hoolitsesin selle eest, et minu eksistents ei häiriks selle jumaluse mõtteid, mille iluni mina ei küündiks ka parima tahtmise juures.

Kui ta lahkus oma korterist, kõndisin ma talle järele, kuid vaid nii, et nägin teda napilt enne seda, kui ta majanurga taha kadus. Ma teadsin täpselt, kuhu ta igal hommikul kõnnib ja seepärast oskasin hoida sobivat distantsi ning ei muretsenud selle üle, kui ta silmist kaotasin.

Õhtuti ootasin teda koju. Nägin juba kaugelt, kui ta kodutänavale pööras ja sellest hetkest peale oli minul aeg kaduda ning ma läksin ära. Ei olnud minu asi jälgida, kuidas ta õrn käsi välisukse lingist haaras, kuidas ta kaunid jalad trepist üles tippisid... Ma jätsin talle tema privaatsuse.

Kuni siis ühel hetkel, ühel sügisõhtul juhtus midagi, mis sundis mind tegutsema.

Nimetu muutub närviliseks, ta on pinges ja võtab kusagilt mantli sisemusest välja pika teraga, ähvardavalt läikiva noa. Edasi rääkides sõrmitseb Nimetu nuga üheaegselt nii, nagu see oleks midagi eemaletõukavat ja samas hingelähedast.

NIMETU: Nad seisid laterna all. Kahekesi. Tema ja mingi mees. Keegi rasvaste, sorakil juuste, lõmmis nina ja kapsalehtedest kõrvadega vördjas. Silitas teda. Puudutas ta nägu. Irvitas. Ta naeratas

vastu. Tema – naeratas. Nagu talle oleks meeldinud see, kuidas ilased sõrmed üle õhkõrna naha jooksid.

Nad suudlesid. Pigistasid üksteist. Värdja kämblad kobasid tema selga. Naeruhelin. Nagu talle oleks meeldinud.

Ma tundsin teda. Ma olin teda aastaid tundnud, teadsin igat päeva selle imelise olendi elus. Ma teadsin, et talle ei saanud see meeldida. Seal pidi olema midagi valesti. Midagi oli juhtunud. Teda oli rüvetatud.

Iga värdja puudutus jättis piimvalgele nahale porise jälje. Värdja roiskuv hingeõhk söövitab seda jumalikku nägu. Mul oli tunne, nagu ma näeks õlilaigu levimist puutumatul rannal. Kuidas süngmustjas, haisev ollus imbub kiiskavate liivaterade vahele, kuidas türkiissinine meri muutub püdelaks kallerdiseks...

Sosistab. See oli täiesti talumatu. Ma nägin seda, kuidas jumalanna silmad olid hägused. *Peaaegu et unelevalt.* Needsamad kristallselged, hindamatuid juveele meenutavad silmad... olid nagu uduga kaetud. Täiesti rikutud.

Publiku seast ütleb järsku üks seni vaikselt tükki vaadanud (ja viisakalt riides) näitleja:

UURIJA: Ja siis te tapsite ta.

Nimetu ehmatas, vaatab publiku sekka. Uurija tõuseb püsti ja ronib (mitte ei kõnni viisakalt) lavale. Astub Nimetu juurde, hakkab tema ümber ringi käima, ruumi uurima. Ühesõnaga – üritab haarata ruumis kontrolli.

NIMETU: Ma ei tapnud teda. Ma päästsin ta.

UURIJA: Üheksateistkümne noahoobiga?

NIMETU *silmitseb nukralt oma nuga:* See oli vajalik.

UURIJA: Tõesti? Kuidas siis nii?

NIMETU: Härra uurija, kas te olete kunagi pidanud kalu? Akvaariumis?

UURIJA: Ei, aga mis sellest?

NIMETU: Mõni kala, mille te akvaariumisse panete, on imeilus. Habras, õrn, rabavalt kaunis, elurõõmus. Ta ujub ringi, teil on hea meel selle pärast, et temal on hea meel. Te jälgite teda andunult päevade kaupa, hindate seda võimalust olla tema lähedal, näha seda, kuidas ta naudib elu. Ja siis, ühel päeval te märkate, et teie armastatud kala on tuhmunud, tema uim on vigastatud, ta on suremas. Mida teete? Kas te lõpetate kala piinad või ootate, kuni ta mädaneb elusalt?

UURIJA: Kas teie idiotset analoogiat ei peaks hoopis sõnastama nii: Kas te lõpetate kala piinad

üheksateistkümne noahoobiga...

NIMETU *segab raevunult vahele*: See ei olnud nii! Ma ei löönud üheksateist korda, ma lõin ühe korra! Ühe! Ja lõpliku korra!

UURIJA: Ja ülejäänud kaheksateist tuli lihtsalt... profülaktika mõttes?

Nimetu põrnitseb Uurijat pilguga, milles segunevad viha, süütunne, meeleheide.

NIMETU: Ta oli kadumas. Hävimas. See värdjas oli teda juba rüvetanud. Mul oli valida kahe võimaluse vahel: ma kas lasen sellel kohutaval protsessil minna võika lõpuni või ohverdan ennast oma jumalanna nimel.

UURIJA: Oot, ma ei saa hästi aru, kuidas te ennast ohverdasite? Mulle jäi mulje, et te rohkem nagu mõrvasite metsikult ühe noore naise. Kas mitte tema pole ohver mingil teie altaril?

NIMETU *külmalt*: Ma ei mõista.

UURIJA: Te pidasite teda enda omaks. Arvasite, et ta võib teha ainult seda, mida teie lubate. Kui ta kaldus kõrvale, pidite kas tunnistama, et ta ei allu teie kontrollile või võtma tarvitusele meetmed, mis tagaks teie kontrolli igavese jätku. Teiste sõnadega: te karistasite teda selle eest, et ta ei allunud korraldustele, mida ta ei olnud kunagi kuulnudki.

NIMETU: Ta oli veatu. Plekitu, laitmatu olend. Iga asi siin maailmas oleks võinud teda rüvetada, ent ta oli osanud ennast hoida. Kuni tolle viimase hetkeni.

UURIJA: Kust teie teate, kuidas tema oma elu elas? Võib-olla ta oli juba 13-aastaselt pinu taga süütuse kaotanud, kui nad naabripoisiga üksteise püksi piilusid?

Nimetu hakkaks otsekui Uurijale kallale tungima, ent saab end pidama – nuga ähvardavalt löögivalmis.

NIMETU *kähedalt*: Ärge öelge enam midagi. Te rüvetate tema mälestust juba ainuüksi temast rääkimisega.

UURIJA: Hea küll. Aga te peate nõustuma, et enne, kui te seda naist jälitama hakkasite, ei teadnud te temast midagi. *Paus.* Just nimelt. Teil ei ole midagi öelda, sest see oli nii, eks ole? Te nägite teda esimest korda mõned aastad tagasi, kui ta tuli elama teie kodutänavale ja enne seda võis ta olla kurat teab kes. Automehaanik, õpetaja, maailmarändur... prostituut.

Nimetu heidab Uurija poole põleva pilgu, kuid too talub seda rahumeeli.

NIMETU: Te üritate mind provotseerida, härra uurija.

UURIJA: Otse vastupidi. Ma üritan teile esitada alternatiivseid teooriaid, et te suudaks mõista oma teguviisi ka mõnes muus valguses. Sest see jutt, mida te mulle räägite, on haiglane. Saate aru? Te üritasite kontrollida ühe naise elu, see ei õnnestunud, te mõrvasite antud naise. Ei ole mingit jumalust, ei ole vördjaid, ei ole kalu akvaariumis. On tapetud naine ja teil... on käes nuga.

Nimetu vaatab nuga heldinult.

NIMETU: See on kirkastus, härra uurija. Vabastus, mis on püütud sädelevasse, armastusega ihutud vormi. Muide, kas te olete märganud, et “ihuma” - see sõna sisaldaks endas justkui sõna “ihu”. Justkui seda, mille jaoks taoline imeline terariist on mõeldud. Kas te kujutate ette, et midagi räpast ja nüri oleks võinud üldse tungida tolle jumaliku olevuse kehasse? Ei, ainult selline vahe, hoole ja armastusega... *rõhutab*... ihutud nuga võis tuua minu jumalannale tema lunastuse.

UURIJA: Nii et teie olete astunud siis lausa lunastaja kohale? Äärmiselt pretensioonitu teist. Ega te ei nimeta oma haiges peas ennast juhuslikult koguni maailma loojaks? *Nimetu põrnitseb Uurijat vaikides.* Ei nimeta? Tubli, vähemalt on teil paranemislootust. Meil on kohtu alt käinud läbi frukte, kes on pidanud ennast vähemalt Jumalaks, kui mitte terveks hinduistlikuks panteoniks. Katsuge ise pidada kohtuistungit terve elevantidest, ahvidest ja kuradi seebudest kubiseva loomaaia üle.

NIMETU *paneab noa uuesti põue:* Teil ei ole vaja mind mõnitada, härra uurija.

UURIJA: Ma ei mõnitagi teid. Ma ütlesin: teil on paranemislootust. See on ju hea?

NIMETU: Te ei katsugi mind mõista.

UURIJA *rõõmsalt:* Oojaa, kindlasti mitte. Kas ma peaksin mõistma kuidagi teie teo õigustusi? Peaksin ütleva: “Jaa, ma saan teist täielikult aru, ka mina oleks võtnud suure lihanoa ja torganud selle üheksateist korda ühe noore naise sisse. Unistan sellest tihti!”

NIMETU *käratab:* Härra uurija, te käite mulle tõsiselt närvidele!

UURIJA: Minu töökohustuste hulka ei kuulu mõrvaritele meeldimine.

NIMETU: Ma ei ole kedagi tapnud.

UURIJA *peale hetkelist vaikust:* Kuidas palun?

NIMETU: Te kuulsite küll.

UURIJA: Kui ma ei eksi, siis te just natuke aega tagasi tunnistasite üles kaaskodaniku mõrva. Üheksateist korda noaga? Kapsalehtedega vördjas? *Laulab “Memories” viisil.* “Streetlight, all alone in the moonlight”?

NIMETU: See ei olnud tapmine!

UURIJA: Mis see siis oli – enesetapp? Tüdruk köhis endale noa selga?

NIMETU: See oli halastussurm. Lunastus. Vabastus.

UURIJA *mürgiselt:* Taevas halasta! Kellele me antud juhtumis halastasime, kallid heategija?

NIMETU: Teie ei tea midagi sellest, mis on elu ja mis on surm! Palun ärge rääkige asjadest, millest teil pole vähimatki aimu. Minu käitumine on osa pikast ahelast, mis toob tolele jumalikule olevusele igavese õndsuse.

UURIJA *on hetkeks hämmastusest keeletu ja muutub siis veel sarkastilisemaks*: Ohhohoo! Vend Vahindra! Dalai Laama! See oli ju siis lausa karmavärk? Ega te iga noatorke juures “Om” ei öelnud? *Matkib käega noalööke*. Omm, omm, omm jätkab seni, kuni teine näitleja katkestab.

NIMETU *raevunult*: Te olete talumatu! Mõistmatu, tuhm inimahv! Mind paneb imestama, et te suudate ühel ajal hingata ja kõneleda ilma, et teie peas lõhkeks veen!

Uurija lõpetab narrimise, paneb käed seljale risti ja vaatab pilklikult publikusse.

UURIJA: Kuidas ta teile tundub, proua komissar?

Publiku seast tõuseb püsti järgmine viisakalt riides ja seni vaikselt tükki jälginud näitlejanna – Komissar.

KOMISSAR: Haletsusväärne.

Komissar lahkub oma istekoha juurest ja kõnnib viisakalt (mitte ei roni) lavale. Nimetu ja Uurija jälgivad tema tulekut. Komissar astub ruumi, jalutab seal ringi, pilk Nimetul. Jääb Nimetust Uurija suhtes teisele poole, nii et Nimetu peab nendega suhtlemiseks pöörama kord ühele, siis jälle teisele selja.

KOMISSAR: Mina teie asemel oleks mõelnud välja pisut parema õigustuse. Kohtus selline karmajutt ei aita.

UURIJA: Ma juba rääkisin talle loomaaiast. Elevantid, ahvid. *Teeb ahviliigutusi ja -hääli, kuni komissar vaigistab ta käeviipega.*

KOMISSAR: Advokaati endiselt ei soovi?

NIMETU: Ei. Ma esindan ennast ise.

KOMISSAR: Te olete kursis kohtualase vanasõnaga, et “Sellel, kes ennast ise esindab, on rumal klient”?

NIMETU: Labane vaimukus.

UURIJA: Labane või mitte, aga peab kuradi hästi paika. Mis te kavatsete enda kaitseks rääkida? “Tõin väitsega lunastust, lugupeetud kohtunik. Ei, ma ei ole idioot. Jah, olen selles päris kindel. Jah, üheksateist korda. Otse neeru, lugupeetud kohtunik...”

NIMETU *katkestab*: See, mida ma kohtus räägin, on rangelt minu enda asi. Mul on õigus ennast esindada.

KOMISSAR: Ma räägin puhtast kogemusest ja kaastundest, mis ei sõltu teie oletatavatest tegudest. Katsuge mõista: väga paljud kahtlusalused on arvanud, et neil on enda esindamiseks piisavalt pädevust ja ma võin teile kinnitada, et taoline upsakus maksab valusalt kätte. Soovitan teil otsida teie rahaliste võimete ülempiirile jäävat advokaati. Viski ja advokaatide puhul kehtib kahjuks see, et mida kallim, seda parem.

NIMETU: Mitte ükski advokaat ei suudaks mind vääriliselt esindada. Sarnaselt härra uurijale oleks nad võimetud minu olukorda adekvaatselt tajuma.

UURIJA: Ma kardan, et sarnaselt minule suudaks nad seda liiga adekvaatselt tajuda. Advokaati pole teil vaja mitte vanglast vabanemiseks, vaid oma karistuse vähendamiseks. Tõendid on teid nagunii ammu süüdi mõistnud.

NIMETU pöördub Komissari poole: Proua komissar, kas teie uurijal on õigus antud juhtumiga tegeleda, kui ta ei ole ilmselgelt ei erapooletu ega professionaalne?

UURIJA: Minu ülesanne on asja uurida. Erapooletus ei ole kunagi olnud selle eelduseks.

KOMISSAR: Härra uurija pädevuse osas ei ole mul kahtlusi. Tegemist on kogenud ja ennast korduvalt tõestanud eksperdiga. Tema erapooletus ei ole tõesti oluline, kuna härra uurija on oma senise karjääri jooksul hoidnud isiklikku arvamust kogutud faktidest eraldi. Härra uurija seisukoht teie tegude asjus jääb kohtuseintest alati väljaspoole.

NIMETU: Kaldute poliitikasse, proua komissar? Sellist alluvaid õigustavat sõnavahtu suudavad pritsida küll ainult südametunnistusega parteisõdurid.

KOMISSAR: Minu töötajate oskusi on korduvalt proovile pandud ja kontrollitud. Härra uurija on meie osakonnas üks kogenumaid. Mis puutub minu isikusse, siis ei pea te mind solvama. Mina ei esine teie kohtuasjas ei uurija, tunnistaja ega eksperdina. Säätke oma tulejõudu.

NIMETU: Sellisel juhul on mul õigus küsida: mida te siin teete, proua komissar? Mis alusel te mind küsitlete?

KOMISSAR: Pange tähele, et ma ei ole teid küsitlenud. Olen siin vaid selleks, et jälgida härra uurija tegevust ja nõustada teid kui kahtlusalust teie enda õiguste kütsumuses.

NIMETU: Milline ingel! Ma olen oma õigustest suurepäraselt teadlik, proua komissar. Võite lahkuda.

Komissar vaatab Nimetut hetkeks vaikides, kõnnib siis tema selja tagant Uurija juurde ja sosistab tolele midagi kõrva. Seejärel läheb seina äärde, võtab sealt ühe tervema tooli, istub sellele, tõstab jala üle põlve ja jääb teisi vaatama. Nimetu heidab korraks Uurijale küsiva pilgu, kuid hakkab seejärel rahutult vastasseina ääres kõndima.

NIMETU: Oleks meeldiv, kui te ka mulle ütleksite, millest te rääkisite.

UURIJA: Ei, miks?

NIMETU: Oleks viisakas.

UURIJA: Ei oleks.

NIMETU *vaatab Uurijat vihaselt*: Ma ei saa aru, miks ma teiega üldse suhtlen. Kogu aja sellest hetkest, kui mind arreteeriti, olete kohelnud mind erilise põlgusega. Mul ei ole mingit kohustust teile enam ühtegi sõna öelda.

UURIJA: Tegelikult on. *Nimetu kergitab kulmu*. Te olete kahtlusalune. Arreteeritud. Te ei pea meile midagi ütleva, selles mõttes on teil õigus. Me lihtsalt pakkusime teile võimalust esitada omaenda versiooni sellest, mis juhtus. Arvasime, et soovite seda võimalust kasutada. *Rõhutatult*. Meiega rääkida.

Nimetu kõnnib rahulikumalt ruumis ringi, hoiab pausi. Ülejäänud jälgivad teda. Nimetu kummardub, korjab maast üles mõne tüki põrandat katvast tränist, silmitseb seda. Laseb kukkuda, pühib sõrmi mantlisse.

NIMETU *peaaegu et unelevalt*: Kas te teate, kuidas ma olen kõike seni toimunud talunud? Kuidas ma olen saanud hakkama kogu selle kohtlemise, kahtlustamise, süüdistamisega?

Igal sügisel, kui ma tema akna alla seisma läksin, esines imelisi õhtuid, kus ta küpsetas midagi. Võib-olla kooki või kringlit, ma ei tea. Tema koduse puitmaja aknad olid pisut paokil, sealt kumas sumedat lambivalgust. Kostis ahjupuude praksumist, seda põleva tule kohinat. Tema askeldamist, samme. Ja akna vahelt hoovas kargesse sügisõhku – suitsuvine ja lehekõduga segunenud oktoobriõhtusse – magusat, joovastavat kaneelilõhna. Jumalikku kaneelihõngu.

Ma hoian seda lõhna enda meeltes, et varjata kõike muud. Arestimaja lehka, kongi kusehaisu, selle maja prügi ja *pöörab teravalt Uurija poole* teie odavat deodoranti!

UURIJA mõnuga: Ma olen säästlik mees.

NIMETU *põlglikult*: Paluge oma naist, et ta kingiks teile vähemalt mõne väarikama lõhna. Hugo Boss, kui teie naine muid marke ei tunne.

UURIJA *endiselt mänguhimuliselt*: Minu naisele meeldib rabarber.

NIMETU: Kuidas palun?

UURIJA: Rabarberilõhn, noh. Aga me ei ole leidnud ühtegi peent lõhnaõli, kus oleks kamaluga rabarberit sees.

NIMETU *erilise põlgusega*: Ostke nõgesešampooni, see on peaaegu sama asi.

UURIJA: Ma jätan selle meelde. Kui ma teid teinekord arreteerima tulen, siis kannan kindlasti teie rõõmuks kõige odavama odekolonni lõhna. *Nimetu pöörab eemale ja hakkab seinavärvi takseerima.*

Aga jätame need lõhnalised eripärad nüüd hetkeks kõrvale. Võtame mõne muu teema. Näiteks – teie kaneelikuninganna mõrva. On teil veel midagi lisada?

NIMETU: Ei.

UURIJA: Kindel?

NIMETU *pöörab end uuesti Uurija poole*: Teate, teile ei ole mul küll enam midagi öelda.

KOMISSAR: Aga mulle?

NIMETU *külmalt*: Teie ei ole asjaga seotud, teiega ei suhtle ma enam üldse.

UURIJA Komissarile: Julm, eks ole? Elate selle üle, proua komissar?

KOMISSAR: Aitab nüüd.

UURIJA *tõstab vabandavalt käed*: Hea küll. *Pöördub Nimetu poole*. Sellisel juhul oleme enda versiooni esitanud? *Nimetu noogutab*. Jääme selle juurde? *Nimetu noogutab*. Karmavõlg, mille lunastas üheksateist noahoopi? *Nimetu põrnitseb Uurijat*. Selge. Ei, sobib. Super. Jätame selle nii ja läheme oma eluga edasi. Või noh, mina lähen eluga edasi ja teie lähete eluks ajaks vanglasse.

NIMETU: Ma ei saa eluaegset karistust. Halvimal juhul mõnikümmend aastat ja ka siis antakse mulle võimalus ennetähtaegselt vabaneda.

UURIJA: Ohhoo?! *Komissari poole*. Mõni meist on innukalt seadusi uurinud. Poisil juba kõik selge, ilmselt isegi vangla välja valitud. *Nimetu poole*. No teiega on ju eriti lihtne. Tubli! Fantastiline! Peate äkki ise kohtuistungi ka ära, saame varem vabaks, teeme mõned pitsid... *Nimetu pöörab ennast uuesti seljaga Uurija poole*. Ei, tegelikult pean teie entusiasmi rikkuma. Vaadake, sellise mõrva eest võib saada igasuguse karistuse. Eriti halb on olukord siis, kui nuga ei sisene ohvri kehasse mitte kogemata, vaid suhteliselt tahtlikult ja suhteliselt mitu korda. Kui krimientsüklopeediasse oleks vaja näidet ettekavatsetud tapmise kohta, siis sobiksite teie üsna täiuslikult. Saaksite pildi ka raamatusse. Te olete ju kena mees, hoolitsetud välimusega, lõhnastatud. Lips on õieti ees. Ei, väga hea! Mingit kasu võiks teie elust sellisel juhul olla.

KOMISSAR: Härra uurija, ma palun.

UURIJA: Jah, muidugi. *Nimetu poole*. Jätame siis asja nii. *Hakkaks justkui lahkuma lavalt, kui peatub äkki ja vaatab uuesti Nimetu poole*. Oot-oot, üks küsimus jäi siiski lahtiseks.

NIMETU *tülpinult*: Ja see oleks?

UURIJA: Mida te ütleksite temale?

Nimetu hakkab küsima “Kellele?”, kuid enne selle ütlemist tõuseb publiku seast tavapäraselt (teatri jaoks piisavalt) riietatud näitlejanna, kes kõnnib (mitte ei roni) viisakalt lavale. Nimetu jälgib teda lummatult, õudusega, tardunult. Uurija on pilklik, rahulolev. Komissar istub huvitatult. Näitlejanna ehk Tema ehk Julia astub ruumi, kõnnib Komissari juurde, otsib mõne tervema tooli, istub Komissari kõrvale, ristab käed, jääb trotslikult Nimetut vaatama.

NIMETU *õhku ahmides*: Mu arm!

JULIA *põlglikult, pahaselt*: Ma ei ole su arm.

NIMETU *teeb sammu Julia poole, sirutab käsi välja*: Te olete minu elu, mu jumalanna!

JULIA: Ei ole! Ma ei tunne sind ja ei taha sinust midagi teada!

NIMETU: Ma olen teie heaks nii palju andnud... Nii palju endast teile kinkinud.

JULIA: Ei, ei, ei, sa oled mind jälitanud ja öösiti jälginud. Jõllitanud kardina vahelt, kuidas ma riietun ja peksnud akna taga pihku.

NIMETU *röögatab*: Mitte kunagi! Mitte iialgi! Ma ei laskuks nii madalale, minus pole iha! Ma jumaldan teid...

JULIA: Ei, sa ahistasid mind. Kui ma oleks teadnud, mida sa teed, oleks ma ammu politsei kutsunud ja lasknud sind teiste pervertidega ühte kongi panna!

NIMETU: Mu kallis...

JULIA *käratab*: Ära kutsu mind nii! Vördjas! *Silub käega juukseid, rahustab ennast, pühib pisaraid*. Sa tapsid mu.

NIMETU: Ei, mu arm, ma vabastasin teid...

JULIA *katkestab enne, kui Nimetu jõuab lause lõpetada*: Sa löid mu maha! Tapsid noaga nagu mingi sea... *Nutab*. Veristasid ära...

NIMETU: Ta käperdas teid...

JULIA: Mis see sinu asi oli? Mul oli oma elu. See, kellega mina kohtusin, ei olnud sinu valida! Ma ei tundnud sind ja ei vajanud sinu nõusolekut!

NIMETU: Ma lihtsalt teadsin, et ta rüvetab teid...

JULIA: Tead, mine perse! *Viskab Nimetut tooli lähedal vedeleva träniga*. Lööks su enda maha, kui ainult saaks... *Peidab näo kättesse*.

Nimetu jääb murtult seisma, käed külgedel rippu. Komissar paneb käe lohutavalt Julia ümber, too klammerdub selle peale Komissari külge ja nutab tolle riietesse. Komissar silitab Julia pead. Uuriija jälgib alguses naisi, seejärel pöörab tähendusrikka pilgu Nimetule ja laksutab keelt, nagu ütleks "Näed nüüd, mis tegid?"

NIMETU *ei vaata kellegi poole*: Palun jätke mind üksi.

UURIJA: Ei tule mõttessegi. *Kõnnib vajadusel teisele poole Nimetut, nii et Nimetu peab tema või Julia ja Komissariga suhtlemiseks ennast pidevalt pöörama*.

NIMETU: Ma palun teid.

UURIJA: Ma ei ole kindel, et me oleme lõpetanud.

NIMETU *vaatab nüüd Uurijale otsa*: Mida te minust tahate?

JULIA: Et sa ennast põlema paneks!

KOMISSAR: Et te endale *rõhutatult* väga hea advokaadi palkaks.

UURIJA: Et te ülestunnistusele kenasti alla kirjutaks.

NIMETU *Juliale*: Ma palun teid, mu arm...

JULIA *katkestab*: Ära kutsu mind nii!

UURIJA *astub Nimetu juurde, paneb talle käe õlale, katkestab*: Ei ole siin mingit armu, ega ta president pole...

JULIA *tõuseb, kõnnib Nimetu juurde*: Ma ei ole sind kunagi tundnud!

Komissar tõuseb samuti, kõnnib Nimetu vasaku õla taha. Nimetu on nüüd ümber piiratud, tema lähedal seisavad inimesed, kes pommitavad teda erinevate repliikidega ja Nimetu üritab meeleheitlikult nendega iga kord silmsidet saada, keereldes koha peal nagu vurr.

NIMETU: Aga uskuge mind...

JULIA *katkestab*: Mitte ühtegi sõna enam! Mõrvar!

UURIJA: Ega tal tegelikult on õigus. Mõrvar.

KOMISSAR: See on veel kohtu otsustada, kuigi tegelikult on kõik selge, mõrvar.

NIMETU: Kas teie ei peaks mitte olema erapooletu...

JULIA *katkestab*: Sa lähed eluks ajaks kinni, mõrvar.

KOMISSAR: Karistuse pikkus pole veel kindel.

UURIJA: Mhmh, kahjuks küll, mõrvar.

NIMETU: No, kuulge...

UURIJA: Tõesti kahju.

JULIA: Nad peaksid su maha laskma, mõrvar!

NIMETU: Ma palun...

JULIA *katkestab*: Sa löid mind üheksateist korda, mõrvar! *Jätkab Uurija teksti ajal karjumist "Siia! Ja siia!" ning näitab näpuga, kuhu Nimetu teda täpselt lõi.*

UURIJA: Jube roim. Koletu, eks ole. Te olete ikka üks külm sell, kui te sellist kena daami suutsite lõikuda nagu räimefileed, mõrvar.

KOMISSAR: Kulinaarsed kommentaarid jätta, härra uurija. Tegemist on siiski jõhkra kuriteoga, mille tähtsust pole mõtet labasustega vähendada.

NIMETU: See ei ole normaalne, ma nõuan seda, et te koheselt...

UURIJA *katkestab juba sõnade "ma nõuan" ajal*: Teie ei nõua siin midagi, *rõõmsalt* teie lähete pokri!

JULIA: Mädaned vanglas, mörvar.

KOMISSAR: Tänapäeva vanglate tingimustes pigem mitte. Kuigi ega see kogemus meeldiv ei ole, mörvar.

JULIA: Jumal tänatud, ma tahan, et ta kannataks. Piinleks!

NIMETU: Mu jumalanna, ma pean teilt vabandust paluma...

UURIJA *katkestab*: Tegelikult on selleks hilja, mörvar.

JULIA: Ma ei andesta sulle iialgi! Ja ära kutsu mind jumalannaks, mörvar!

KOMISSAR: "Preili Julia" oleks korrektsem.

UURIJA *Juliale*: Te ei ole abielus?

JULIA: Ei.

UURIJA *kelmikalt*: Siis teeksime ehk teinekord mõne kohvi?

JULIA *sama kelmikalt*: Härra uurija...

KOMISSAR *muheleb*: Kuulge, võtke endale tuba.

NIMETU *röögatab*: Mis siin toimub?

JULIA: Ära karju mu peale, mörvar!

UURIJA: Tähendab, ei ole mõtet häält tõsta, eks ole, mörvar?

KOMISSAR: Kõike, mida te ütlete, võib kasutada kohtus teie vastu, mörvar.

Nimetu haarab endal kätega peast kinni ja hakkab põlvili vajuma. Ülejäänud räägivad häirimatult omavahel edasi.

JULIA *karjub Nimetule ülevalt alla*: Nüüd jõuab kohale, jah? Nüüd saad lõpuks aru, jah? Paras sulle, paras!

UURIJA: Ega ta ei nuta?

JULIA: Las nutab! Nagunii see ei aita.

KOMISSAR: Jah, kohtus pisarad tõendina ei loe. Tõsi, siiras patukahetsus võib karistust kergendada.

JULIA: Mida?! Ei tohi niimoodi! Ta ei kahetse ju midagi!

UURIJA: Kaldun nõustuma preili Juliaga. *Võtab Julia käest kinni*. Mõrv oli koletu, selle eest peab saama karmi karistuse.

KOMISSAR: Tegelikult on teil õigus.

JULIA: No täpselt! Lõpuks ometi ka mõistlik arvamus.

UURIJA: Kuulge, me peaksime seda sündmust tähistama. Kohv, kook ja konjakid.

KOMISSAR: Kas te ei mõtle: kohv, koogid ja konjak?

UURIJA: Te kavatsete siis vaid ühe konjakiringi teha? Ja kook mulle eriti ei istu.

JULIA: Õigupoolest võiks koogi ja kohvi üldse ära jätta.

KOMISSAR: Läheme otse konjaki kallale?

UURIJA: Kõlab see halvasti?

KOMISSAR *muigab*: Tegelikult mitte.

JULIA: Jess! Piduu, piiduuu...

UURIJA *Juliale*: Ei, koonjaak, koonjaaak. *Naeravad*.

KOMISSAR: Khmm... *Laulvalt*. Koooonjaaaaaak!

Naeravad kolmekesi, kui Nimetu järsku püsti kargab ja käed peletavalt laiali ajab.

NIMETU *mõirgab*: Kaduge!

Kõik peale Nimetu põgenevad lavalt vasakule ja paremale ära. Nimetu jääb lavale üksi, kogub ennast vaikselt, vaatab ümberringi, justkui näeks ruumi esimest korda. Ühel hetkel kõnnib akna juurde, võtab oma noa, silitab seda ja jääb peidetuna aknast välja vaatama. Mingil hetkel kõnnib Julia sealt tagant mööda. Nimetu ootab paar sekundit ja kõnnib seejärel (nuga käes) Julia liikumissuunda arvestades talle järele ehk lavalt ära. Lõpp.